

Jak sem se vzdělal

Během studia se mi povedlo mezi socialistickou mládež zařadit. Postupně jsem k džínsům přidal stylovou zelenou bundu a boty zvané důchodky. Vlasy jsem si nechal narůst co nejdelší. Prostě špička elegance té doby. Při návštěvách pohostinství a rockových zábav mi bylo postupně vysvětleno, že budování socialismu je nesmysl. Že ho prostě sám nevybuduji. A navíc bylo toto zřízení opravdu nedokonalé. Příklad: Myslivecké sdružení se rozhodlo pro zlepšení své finanční situace. Potřebovalo peníze na nákup patron do svých zbraní. Myslivecké sdružení byla organizovaná státní složka, která chránila lesy před přemnožením lesních predátorů a v případě války by byla zapojena do obrany vlasti. Jeho členové na to poctivě trénovaly při každoročně pořádaných honech. Vždy, mimo hromady ulovených predátorů jako byli například zajíci a bažanti trefili i nějakého člena mysliveckého svazu. Patrně byl na začátku akce označen jako imperialistický zvěd a v rámci zachování míru uloven. Jednou dokonce z takového honu pořádaného v naší vesnici bylo tolik zraněných, že jsem došel k názoru, že půlka členů jsou zamaskovaní nepřátelé.

Myslivecké sdružení tedy uspořádalo taneční zábavu. Na této zábavě hrála k tanci rocková skupina. Myslivci sice nebyli příznivci rocku, ale když uspořádali akci s dechovkou, přišlo jen pár důchodců a ti jim pokladnu nenaplnili. Na rockovou zábavu přišli mladí lidé z širokého okolí a zisk z prodaného alkoholu jen během jedné sezony dopomohl na výstavbu kulturního střediska. I když byla zábava oficiálně povolena, ke konci akce nezřídka čekali na příjezdových cestách k letnímu parketu příslušníci Veřejné bezpečnosti – dnešní policie – a snažili se rozbít hubu každému, kdo se jim nelíbil. Většinou to byli tlustí blbci s ježkem na hlavě a nelíbil se jim nikdo, kdo nevypadal jako oni. Nikdo totiž nevypadal tak blbě, jako socialistický policista. Tedy až na jedinou výjimku. Pomocník stráže Veřejné bezpečnosti. Nevím, kde se takoví lidé verbovali, ale jako jedinou možnost bych připustil jejich výrobu klonováním. Jestliže moudrá matka příroda vytvoří člověka s velice nízkou inteligencí, je to tvor většinou hodný a nekonfliktní. To, co se nazývalo Pomocník stráže Veřejné

bezpečnosti byl tvor s jediným pudem. Ublížovat lidem. I když tito lidé chodili s policisty, nesměli dostávat zbraně. Nikdy by totiž nepochopili, z které strany pistole vylétá kulka a kde se co mačká. Neměli ani uniformy. Policejní uniforma by totiž byla pro ně matoucí. Kalhoty i bunda byly oboje zelené, a to by je mátló při oblékání. Ti chytřejší si od policisty půjčovali pendrek, devadesát devět procent ostatních mlátili lidi jen rukama.

Takže vlastně za to, že jsme finančně podpořili národní složku, jsme dostali přes hubu. To člověku důvěru ve správnost režimu nepřidalo.

Po studiu, vyučení, se ze mě stal jeden ze zástupců dělnické třídy. Nastoupil jsem do mateřského závodu, pod který učiliště spadalo. Stal se ze mě strojní zámečnick ve velké továrně. Na umístění jsem měl štěstí. Malá nástrojárna, ve které byla spousta strojů a materiálu. Prostě ideální prostředí na podporu mého koníčka. Vlastnil jsem motocykl, který jsem neustále upravoval, aby se alespoň trochu podobal těm ze západních zemí. Nástrojárna byl dar z nebes. Vyráběli se v ní nějaké přípravky pro měření dílů na letecké motory. To byl totiž hlavní produkt naší továrny. Ne však naší nástrojárny. Je sice pravdou, že občas se zde nějaký přípravek vyrobil, ale hlavní činností bylo uspokojit zaměstnance. Socialismus v praxi. Toto pracoviště mi opět navrátilo již ztracenou důvěru v náš režim.

Do dnešních časů je, jak známo, každý Čech chatař či chalupář. A s tím se pojí další česká vlastnost – kutilství. I když jsem po příjezdu do Prahy a návštěvy obchodního domu Máj měl pocit, že zde lze zakoupit absolutně vše na světě, kromě lehkých žen a heroinu, opak byl pravdou. Vše, co potřebovali tehdejší motocyklisté, automobilisté, zahrádkáři a všichni další se svými koníčky se muselo vyrobit. Našli se jedinci, kteří si doma zařídili malou dílnu a vše vyráběli tam. To byli neuvědomělý amatéři, kteří nepochopili princip socialistického zřízení. Možná to byl i zárodek budoucích kapitalistů, což naši tehdejší funkcionáři velice dobře chápali a takovouto činnost potírali. Opravdové kutilství se přesunulo do svých hlavních bašt – do továren. Již v učení, při hodinách praxe jsme našemu mistrovi vyráběli malé zahradní traktůrky, podle návodu v časopisu Udělej si sám. Samozřejmě aby to nevypadalo, že soukromé osoby zneužívají svá pracoviště k svému obohacování, chodili přepadové kontroly. Většinou takovouto kontrolu vykonávala nějaká vysoce uvědomělá

soudružka, která sice měla vštípenou lásku k vlasti a udavačství, ale nepoznala kladivo od šroubováku. Takže našemu mistrovi nedělalo problém jí provést dílnami a rozdělané zahradní traktúrky prezentovat jako činnost motokárového kroužku. Tím získal zvláštní pochvalu za podporu zájmové činnosti mládeže a vyšší prémie.

V nástrojárně jsem měl dostatečný prostor na své zájmy. Jelikož bylo velice důležité dodržovat pracovní dobu, součástí nástrojárny byla malá místnost, kde byla tma a klid. Teoreticky to bylo místo, kde se proměřovaly naše výrobky. Bez této místnosti by byly dny, kdy bych pracovní činnost absolutně nezvládl. Pravidelným časem, kdy jsem musel navštívit tuto místnůstku, bylo pondělí dopoledne. Po víkendu jsem se vrátil velice zmožený z rockových zábav a následných oslav čehokoliv, třeba i jen toho, že je neděle, a na pracovišti jsem byl v takovém stavu, že by mě mohl nějaký stroj zranit. Nebo já bych mohl některý znečistit. Ráno jsem se vždy nějak promotal přes vrátnici a odpíchl si příchod. S vypětím sil, většinou se zastávkou na WC, jsem se doplazil do této místnosti a ulehl. Bylo opravdu vhodné býti na pracovišti včas, protože při pozdním příchodu se mohlo stát, že tam už ležel někdo jiný. Sice se tam vešli dva lidé, ale na dílně bylo asi dvacet pracovníků a bohužel abstinent mezi nimi nabyt ani jeden. Navíc nebylo až tak výjimečné, že zde spal již někdo od pátku z předešlého týdne. Pátky na pracovištích totiž byly věnovány úklidu a přípravě na volné dny. Při tom se vždy načala lahev rumu. Rum se nechal sehnat přímo v závodní kantýně, sice neoficiálně, ale vždy v jakémkoliv množství. Jestliže se protnul pátek s nějakými narozeninami či svátkem, běžně se stávalo, že se odpočívací místnost zaplnila až do pondělního rána. Úplně nejkritičtější dnem byl svátek Josefa. Toto jméno ve svůj den sráželo národní hospodářství na kolena. Kola pokroku se zastavila a většina mužské populace v naší zemi byla ožralá na kostičky. Ženy toto tak masivně neprožívaly, to ale neznamená, že by se do oslav nezapojovaly. Jestliže byly součástí pracovního kolektivu, ožraly se také, ale většinou se vždy dokázaly dopotáčet domů. Jelikož ženy většinou nedokázaly chlastat tak jako muži, odcházely z pracoviště pravidelně v půl třetí a neměly žádné přesčasy. Z toho plynulo to, že muži, nezřídka schopni odchodu až k večeru měli mnoho přesčasových hodin, a tedy větší výplaty. Byli tedy oficiálními živiteli rodin.

Ještě možná horší katastrofou, bylo-li to možné, bylo MDŽ. Mezinárodní den žen. Nejen že se slavil úplně na všech pracovištích, ale většinou se již tak dost ožralý pracovní kolektiv přesouval na oficiální oslavu. Třeba do závodní jídelny. Každá z žen dostala karafiát a bonboniéru. To že ženy dostávaly dárek, bylo v pořádku, ovšem výběr obdarování byl podle mého nevhodný. V tento den měly ženy dostávat nějakou zaručenou antikoncepci, nejlépe ocelový pás cudnosti. Díky oslavám MDŽ se rodily děti i v manželstvích kde byl partner absolutně neplodný. Devět měsíců po těchto oslavách stoupala porodnost o tisíc procent. Tento den usvědčoval všechny rádoby odborníky z řad lékařů ze lží. Kdyby bylo pravdou, že ze spojení dvou ožralých lidí se zrodí retardovaný jedinec, jsou devět měsíců po oslavách MDŽ porodnice plné debilů. Ano, našim českým vlastenkám se rodily děti tmavé i jinak barevné pleti, počet blbců mezi nimi však byl vždy v celostátním průměru.

Na pracovišti jsem byl oblíbený. Když jsem byl požádán, zaskočil jsem se džbánkem přes plot pro pivo. Vrátil jsem se relativně brzo a džbánek jsem donesl plný i přes potíže s koordinací po konzumaci pár piv, které jsem požil, než se džbánek natočil. Oslav jsem se zúčastňoval a vždy, když jsem měl svátek nebo narozeniny, neopomněl jsem přinést rum. Našli se i jedinci, kteří oblíbeni nebyly. Například pan Kolinger. Byl to pán skoro důchodového věku. V podstatě milý a hodný. K alkoholu měl kladný vztah, práci nepřeháněl – v podstatě nic, co by ho nějak vyčleňovalo ze socialistické společnosti. Bohužel byl lakomý. Nešlo o to, že by nechtěl nic půjčovat, to jsme nechtěli nikdo. Cokoliv jste komukoliv půjčili, buď to u něj zůstalo, nebo to půjčil někomu dalšímu a nevěděl komu. Nejčastější věci, co se nikdy nevracely, byly knihy. Těch opravdu dobrých bylo málo, a když už ji někdo ukořistil, nechtěl ji za žádnou cenu vrátit. Pan Kolinger však při oslavě svých výročí zásadně nic nepřinesl. Vždy měl nějakou výmluvu. Buď mu lahev při cestě do práce vypadla z tašky a rozbila se, nebo mu ji ukradli nějakí chuligáni v tramvaji, jednou ji dokonce prý sám musel okamžitě vypít, protože mu klesla hladina cukru v krvi pod kritickou hodnotu a on ji musel doplnit. Když jsem tuto situaci zažil poprvé, snažil jsem se mu pomoci a nabídl, že skočím do kantýny a lahev zakoupím. Stačí, když mi na ni dá peníze. Byl to ode mě absolutně nezodpovědný nápad. Dostal jsem

vynadáno, že by ho velice urazilo, kdyby nekoupil na oslavu svých narozenin láhev osobně a že by to navždy cítil jako doživotní křivdu, která by ho denně budila ze snu. Do kantýny však sám jít prý nemůže, protože to, co se tam děje je černý obchod, který kdyby podpořil, dostane se do pekla. A on to přece musí vědět nejlépe, protože je z naší dílny jeden z nejstarších a o tom, co bude po smrti, toho ví nejvíce. Navíc prý u sebe nemá na rum peníze, protože jeden už koupil. Ten, o který ho obrali ti chuligáni. Jako úplný blbec jsem se snažil nějak vyřešit bezvýhodnou situaci a pro lahev jsem zašel přes plot do blízké samoobsluhy. Donesl jsem mu ji i s účtenkou. S radostí jsem mu sdělil, že zaplatit ji může klidně až druhý den. Nebo do konce týdne. Na peníze zas až tak nespěchám, hlavní je, že jsem mu mohl pomoci.

„Zejtra, ani nikdy jindy ti nic nedám“, odsekl „narozeniny mám dneska a není tedy důvod utrácet peníze kdykoliv jindy. Navíc jen idiot by s sebou tahal tak veliký obnos, když jsem vám právě sdělil, že hromadná doprava je plná loupežníků.“

Takže jsem se zařadil do skupiny zaměstnanců, kteří neměli pana Kolingera rádi. Ale jednou se přihodilo, že rum byl zainvestován i z jeho strany. Do našich řad nastoupili na praxi dva noví učni. Jelikož neměli ještě vyhraněný obor svých koníčků, často se během pracovní doby nudili. A tak jednou na pracoviště přitáhli staré dynamo z leteckého motoru. Tento přístroj vyráběl jiskru na svíčkách. Když jste na drát vedoucí z dynama sáhli a někdo s dynamem otočil, dostali jste ránu, která vám postavila vlasy na hlavě, byť by byly sebedelší. Oblíbeným žertíkem těchto výtečníků bylo, připevnit drát z dynama na něčí svěrák, a když se dotýčný dělník rozhodl zaplnit pár minut dlouhé pracovní doby prací a sáhl na svěrák, dostal ránu, jak když ho kopne kůň. Než se přišlo na to, že je to vtip těchto učňů, navštívil naši dílnu asi dvacetkrát elektrikář a hledal, kde je nějaký porušený kabel, který ohrožuje pracující. Díky tomu, že většina naší továrny byla naposledy inovována před světovou válkou, vždy nějaký nedostatek našel. Takto byla na naší dílně, jako jediném pracovišti v celé fabrice, vyměněna takřka celá elektroinstalace. Když se konečně provalilo, proč sem-tam někdo u svěráku zajiskří, byli oba učni pro výstrahu izolováni od všech probíhajících oslav. Když ostatní pili, oni byli

zamčení na záchodě a propuštění až koncem pracovní doby. Tedy pokud nebylo Josefa nebo MDŽ, to tam museli vydržet i několik dní.

Pan Kolinger nějakou šťastnou náhodou o dynamu a elektrických výbojích nic nevěděl. A teď se to hodilo. Drát z dynamu jsme připevnili na jeho brusku. Když se pustil do práce a chytil se ocelových kliček svého stroje, otočili jsme dynamem.

Nic.

Otočili jsme vícekrát.

Opět nic.

To nás rozhořčilo. Asi to bude tím, že je stroj uzemněný a tu trochu elektřiny odvede. Ale tu jeden z učňů vzal dynamo a upnul ho do vrtačky. To, co se dělo poté nejde ani popsat. Dynamo roztočené na vysoké otáčky pana Kolingera doslova rozsvítilo. Vlasy už ve svém věku takřka neměl, ale o to byl pohled děsivější. Uši se mu odlepily od hlavy a z nich se linulo takřka bílé světlo. Holá hlava měla rudý nádech a zvuk, co mu vycházel z úst, děsil vše v okolí jednoho kilometru. Vrtačku jsme sice okamžitě vypnuli, ale byl to starý stroj, kterému trvalo ještě asi půl minuty, než se zastavil.

Zpočátku jsme mysleli, že pan Kolinger je tak zocelený životem, že ho od svého stroje prakticky neoddělí ani zásah blesku. Stál u brusky, ani se nehnul, jen vypouštěl ty děsivé zvuky. Pravý budovatel komunismu. Ale nebylo to hrdinství. Prostě jen nešel od stroje odtrhnout. Prsty se mu sevřely kolem kliček a né a né je narovnat. Kličky jsme odmontovaly, nechali mu je v ruce a posadili ho na židli. Postupně začínal komunikovat.

„Bruska...bum!“ Zasípал svá první slova.

„Ano Fando, Bum. Asi zkrat...“ Snaží se ho uchtláolit jeden ze starších spolupracovníků.

„Bzučí!“ Ukazuje pan Kolinger kličkami v sevřených rukách na kapsu od montérek.

Nechápeme, co mu tam může bzučet.

„Spíš mu bzučí v hlavě“, konstatuje další z kolegů „ještě pořád mu jiskří uši.“

„Kapsa bzučí.“ Nedá se odradit pan Kolinger.

Saháme mu do kapsy a vytahujeme peněženku. Opravdu celá lehce vibruje. Jsou v ní kovové mince a elektrický proud je nějakým záhadným způsobem rozkmital.

„Je mu blbě, potřebuje rum.“ Zhodnotí jeden ze soustružníků. Je ve fabrice zaměstnaný nejdéle a dle jeho zkušeností lze krizové situace zvládat jen s pomocí rumu. Díky rumu šťastně přežil nadvládu nacistů i komunistů.

„Já ho jdu koupit!“ Vykřikne jeden z učňů a v běhu sebere peněženku pana Kolingera.

„Lupič!“ Zařve pan Kolinger, a jelikož se stále ještě nemůže postavit na nohy, poskakuje po dílně i s židličkou a výhružně mává odmontovanými kličkami v sevřených rukách. Ty se konečně uvolní a rozlétají se po dílně. Jedna rozbíjí okno, druhá džbánek s pivem postaveným na soustruhu.

„Tak tohle si zaplatíš, Fando.“ Procedí soustružník na pana Kolingera.

„Lupiči!“ Zvolá naposled pan Kolinger a omdlí.

Když se probere, je to jen na pár vteřin. Jen aby zjistil, že učeň koupil za jeho peníze láhve dvě, protože prý když jde o jeho zdraví, neměl by na sobě šetřit. A soustružník si z jeho peněženky vzal nejen peníze za pivo, ale i za rozbitý džbánek.

Omdlel a probral se až na konci šichty. To už byly obě láhve rumu vypité, pivo vypité a džbánek opět rozbitý.

-

Abych si zvýšil svoji kvalifikaci, což znamenalo i větší výplatu, pokračoval jsem po vyučení ve studiu večerní nadstavbou, kterou po jejím absolvování zakončím maturitou. Teoreticky bych potom mohl nastoupit do nějaké kanceláře, dělat například v konstrukci, či mistra v nějaké dílně. To by však byla neskonalá hloupost, protože dělník s maturitou je platově lépe ohodnocen než stejně vzdělaný úředník.

Do školy se dojíždělo po práci. Muselo se jet autobusem a potom přestoupit na tramvaj. V tomto bylo studium opravdu náročné. Vyjet z pracoviště dvakrát týdně tak málo ožralý, abyste přestáli oba dopravní prostředky, a ještě v lavici neusnuli, nedokázal každý. Většina studentů odpadla již v prvních dvou měsících dojíždění. Někteří odcházeli z pracoviště v tak zbědovaném stavu, že nedokázali ani překonat schůdky autobusu. Jiní, kteří se dostali až do jednoho z prostředků hromadné dopravy sice schůdky zvládli, ale nezvládli

otřesy. Znečistili sedadlo a své okolí. Když je nevyhodil řidič, vyhodili je naštvaní spolucestující. Další skupinka studentů se dostala až ke škole, bohužel naproti ní stálo pohostinství. To bylo pro mnohé z nich něco, co nešlo překonat. Dáte-li na misky vah hospodu a školu, je vítěz předem jasný. Jak by dokázal vůni piva odolat rozchlastaný dělník, když ji častokrát nedokázal odolat ani ve škole zaměstnaný pedagog.

Já jsem docházku do školy zvládal. Vypracoval jsem si totiž geniální studijní plán. Ožral jsem se den předem, tím pádem mi bylo druhý den tak blbě, že jsem nemohl pozřít ani kapku alkoholu. Celou dobu vyučování jsem se dával dohromady a na alkohol jsem dostal chuť až při konci vyučování. Ale ani takováto skvělá strategie nebyla zárukou získání maturitního vysvědčení. Ve škole byla další překážka – profesori. Vyučovali nás matematiku, fyziku, český jazyk, dějepis, dva odborné strojní předměty a ruský jazyk. Pedagog vyučující ruský jazyk nebyl obyčejný učitel. Co já pamatuji, vždy to byli velmi zvláštní lidé. Na základní škole moje učitelka ruského jazyka byla žena vážící asi dvě stě kilo. Její manžel byl stejná váhová kategorie a jejich dva synové taktéž. Tato rodina jezdila samozřejmě v sovětském automobilu, konkrétně Lada 1600. Na tu dobu to byl jeden z nejsilnějších socialistických vozů, které šli oficiálně zakoupit. Bohužel sověští konstruktéři nepočítali s tím, že jejich výrobek bude převážet šest set kilo tuku. A nejen tuku, jela-li tato rodinka na dovolenou, naložila s sebou oděvy a potravu, což dorovnálo zatížení vozu na rovnou tunu. K počtě sovětského vozu nutno zdůraznit, že se nezlomil a jel. Jestliže se pomalému šourání do strmějších kopců dá říkat jízda. Tato učitelka na nás, i když jsme byly ještě malé děti, mluvila jen rusky. Tedy kromě chvil, když jsme provedli něco, co odporovalo školnímu řádu. To jsme si vyslechli perfektní češtinou, jací že jsme pitomci či nevychovaná hovada. Díky mé oblíbenosti u této kantorky jsem si jako jeden z mála užil více češtiny než ruštiny.

Se znalostí ruského jazyka to bylo mezi studenty vůbec podivné. Všichni jsme se ho povinně učili již od základní školy. Již jako malinkým dětem nám byla vtlačována do hlavy ruská slovíčka, básničky či budovatelské písně. Než se člověk dostal k maturitě, absolvoval stovky...možná tisíce hodin výuky ruského jazyka. Zbytečně. Před maturitou většina studentů nezvládala ani to, jak

vypadá ruská abeceda. Obzvláště studenti technických předmětů byli v této oblasti výstavními idioty. Když se k tomu přidalo to, že do naší třídy večerní školy chodili i starší pánové, kteří si potřebovali dodělat vzdělání, aby mohli vykonávat dále svoji pracovní funkci, kterou do teď i bez maturity v pohodě zvládaly, vznikla z nás skupina výstavních lingvistických blbců. Na ústní zkoušky z ruského jazyka nejstaršího z nás, pana Táborského jsme se byli podívat celá třída. Celý pedagogický sbor věděl, že tento člověk nikdy při svém povolání nebude potřebovat jediné ruské slůvko. Jako mistr v hutích nepřišel za celý život do styku s ruským občanem a hluboce doufal, že ani neprijde. U maturitní komise jsme zažili nejlepší one man show, jakou kdy lidské oko spatřilo. Pan Táborský si za ty dva roky studia na večerní škole prakticky vytvořil svoji vlastní řeč. Zvládal celkem dokonale ruský přízvuk, bohužel si nepamatoval ani jedno ruské slovíčko. To by zas až tak nebyl problém, jestliže by členy maturitní komise byli jen pedagogové naší školy. Bohužel, jak určoval předpis, u komise seděla i členka z nějaké jiné, patrně jazykové školy. Když uslyšela, co vychází z úst pana Táborského na téma Puškin, vytréštila oči a snažila se pochopit alespoň význam jednoho jediného slůvka.

„Prosím, soudruhu studente, mohl byste mi to napsat sem na papír?“
Překvapí náhle pana Táborského.

Ten zpanikaří. Jeho mluva má alespoň vypilovaný ruský přízvuk, ale s psaným slovem to tak jednoduché nebude. Snaží se vzpomenout si, jak vypadají ruská písmena, některá se snaží napodobit podle lístečku s maturitní otázkou, který si vytáhl. Nakonec vytváří něco, co třesoucí se rukou předává člence komise.

Původně jsme si mysleli, že více překvapená, než byla při mluvě našeho kolegy, již být nemůže, opak byl pravdou. Oči se jí vykloubí z hlavy a brada se jí rozklepe. Pomalu vstává a odchází ze zkušební místnosti.

„Tak, a teď nás zrušej a pošlou do ruských lágrů.“ Zhrouť se po jejím odchodu naše ruštinářka. Kolega češtinář jí obváže hlavu namočeným ručníkem a ze skříňky vytahuje lahev vodky. Ruské. Asi aby se připravil na stravu v lágru. Profesorka matematiky dostala hysterický záchvat:

„Já si sednout nepůjdu, matematika je apolitická světová věda a nemá s ruštinou nic společného!“

„Jako matikářka umíte počítat, tak počítejte s tím, že dostaneme všichni tak deset let natvrdo za podvracení komunistického režimu.“
Nezlepšuje situace profesor dějepisu.

Celý rok musí do studentů vtoukat lži a díky rádoby odborné literatuře ze sovětského svazu ví dobře, co může od našťvaného dozoru ve formě zaryté komunistky očekávat.

Kolega táborský sedí u stolku, na kterém napsal dle zadání o Puškinovi něco, co ani sám netuší co je, a kupodivu zhroucený není.

„Vám nevadí, že jste nás všechny odsoudil k smrti?!“ Vyštěkne na něj naše ruštinářka. „To jste se nemohl naučit alespoň tu blbou azbuku?“

„Puškina zná každý“, přidává se profesor dějepisu, „to opravdu o něm nic nevíte?“

Pan Táborský úporně přemýšlí.

„Já jsem u pecí třicet let a fakt tam za celou dobu žádný Piškin nebyl. Jedině, že by to byl nějaký kancelářský. Tam se ty lehkoživkové střídaj, o těch přehled nemám.“ Nakonec usoudí.

Ruštinářka omdlela, ostatní pedagogové mezi sebou nechávají kolovat vodku, která je již skoro dopitá. Otvírají druhou lahev.

Do této katastrofy se vrací kontrolní orgán, externí ruštinářka. A táhne s sebou asi deset tlustých knih. Sedne si do volné lavice a úporně něco v bichlích hledá. Po deseti minutách vstává a bere si z lavice zkušební komise ještě nenačatou láhev vodky a skleničku. Nikdo z nás se neodvážá odejít. Třeba hledá v knihách nějaký paragraf, podle kterého by nás mohli zastřelit, a za dveřmi již čeká popravčí komise.

Po skleničkách vypije asi půl lahve, zavře všechny zotevírané knihy a prohlásí:

„Tak jsem to prostudovala, zatím jen rámcově. Je to směs somálského a staroegyptských hieroglyfů. Bohužel v těchto jazycích nejsem zrovna nejběhlejší, takže mi smysl textu uniká. Vy jste chodil studovat sovětské velikány do knihoven?“

Otočí se na pana Táborského.

Ten je délkou zkoušky zmožen a právě usnul. Když uslyší svoje jméno, zbystrí:

„Ano.“ Budí se a odpovídá, protože je naučený, pokud jde o ruštinu a Rusy se vším souhlasit.

„No, ale to jste to s učením přehnal, soudruhu studente a nyní jste, jak se říká, přestudovaný. Je od vás obdivuhodné, že jste se pustil i do studia sovětských autorů přeložených do menšinových jazyků.“

Poté se otočí ke komisi a se vztyčeným prstem prohlásí:

„Doufám, že oceníte, že tady soudruh projevil zvýšený zájem o naši bratrskou zemi, já nyní již musím odejít. Mám neodkladné povinnosti.“

Snaží se posbírat všechny knihy, co si přinesla, plus tu lahev s vodkou. Jelikož už ji půlku vypila, nějak se to nedaří, a tak knihy nechává tam kde jsou a bere si s sebou jen tu vodku.

S jejím odchodem se vrací dobrá nálada i celé zkušební komisi. Naši profesori se poplácávají po zádech a vzájemně si gratulují.

„Tak co pane Tábořský, spokojíte se čtyřkou?“

S úsměvem se ptá naše ruštinářka.

„Já bych dal čtyřky všem a těm pár premiantům co máte, bych dal trojku.“ Navrhuje češtinář.

Tím je maturita z ruštiny uzavřena a všichni spokojeně odcházíme.

„A ta ženská, co tu byla, hledala toho Piškina?“ Ptá se nás při odchodu pan Tábořský.

„Ano“, necháváme ho u toho, „ale prý si spletla školu a je v nějaké jiné.“